

GENÇ KALEMLER

Kültür – Sanat - Edebiyat

DİPSİZ BİR KUYUDUR İNSANIN İÇİ

Issız ve dipsiz bir kuyu gibi hayatım. Kimi zaman bütün sesleri birbirine karıştırdığım ufak dünyam, boşluktaki bedenim, karanlıktaki umutlarım...

KİMSE GÜÇLÜ DEĞİL ASLINDA

17 Aralık 2015

Göçmen bir kuşun çığlığıyla uyandım. Herkes güne güzel başlarken ben sadece "Yine saçma bir günün saçma sabahı!" diye başlıyorum. Her gün biraz daha acı verici, biraz daha ezici. Yapılan yanlışlar, verilen kararlar ve bunların sonuçları... Kimsenin yüzüne bakamıyorum, korkuyorum aslında. Geceyi aydınlatan ayı görmek yerine, kaybolan güneşi düşünüyorum. Hep bir karanlık var düşüncelerimde. Hayat felsefem de bunun üzerine.

Ruhum uyuyor, bedenim ayakta. Ama kimse farkında değil. Çünkü sabah uyandığımda yüzümü asmıyorum. Mutlu yüz maskesini takıyorum. Bunu yapan sadece ben de değilim. Birçok insan yapıyor bunu. Dokunsan patlayacaklar ama. Çünkü tutamıyorlar mutsuzluğu daha fazla içlerinde. Kimse güçlü değil aslında!

Ya ezen ya ezilen olacağız bu hayatta. Ben hep ezildim, beni ezenler de birçok kez ezildi. Doğduğumuzda verilmedi bize bu duygu. Deneyimlerle kazandık, zamanla hissizleştik. Herkes yaşadı, acı çekmeyi. Yediğimiz kazıklar, yaptığımız sahte dostluklar, kullandığımız insanlar ve bizi kullananlar...

Kararları biz mi veriyoruz bu hayatta? Birileri demiş, sınırları çizmiş. Burada yaşayacaksın, demiş. Birileri demiş ki: "Bu maaş alacaksın, bu okula gideceksin, bunlara karşı çıkmayacaksın!"

Ben istemedim ki bunların hiçbirini! Ben istemedim ki böyle olmayı! Ama benim böyle olmamı onlar istediler.

Emre Can BEKTEŞ

Yorgun şehrin gürültüsünden uzak yazıyorum bunları. "Söndür ışıkları, kapat perdeleri!" diyorum kendime. Hep kendi boşluğunda ol, kimse seni bilmesin, kimse seni tanımasın ki üzemesinler seni diyorum. Öyle bir boşlukta ki, öyle bir alışmışım ki bu duyguya... Sanki şehrin gürültüsüne karışırsam her şey bitecek, ışıklar yanacak ve bu sonum olacakmış gibi korkuyorum.

Oysa yağmurun ıslattığı kaldırımlarda yürüyor ruhum her gece. Gecem gündüze karışmış şekilde... Bir kız çocuğu beliyor her seferinde, elimi uzatıyorum ona: "Bul beni kaybolmuşum." diyorum usulca. Ama ben ona yaklaştıkça o benden uzaklaşıyor her seferinde. Bir sürü ses duyuyorum uzaktan. Kimisi ağlıyor, kimisi gülüyor. Aralarına karışmak istiyorum, duygularını keşfetmek için. Sonra birisi geliyor kalabalıktan:

-Sakin gitme! Ateşten şehirlerde yaşayan buzdan insanlar gördüm. Herkesin yeri burası, diyor ve o da uzaklaşıyor karanlıkta. Doğru söylüyor aslında, herkesin evi burası, kendi dünyası... Kendine ait sokakları...

Gündüz her ne kadar herkes diğerleri gibi olsa da karanlık çöktüğünde kendi benliğine dönüyorlar. Ağlaması da gülmesi de işte o zaman anlam kazanıyor. Gürültüden uzak, kendini dinleyebiliyor. Ama hep karanlık içinde olmak da olmuyor. Gün doğduğunda başlayan hayat büyütüyor aslında seni. Doğruları, yaşamı yüzüne vuruyor gün boyu. Yorgun düşüyor, bir hayli yorgun düşürüyor olsa bile...

Sena ERBAĞ

Resim
Beyzanur KOÇAK

KAR TANESİ

**Kar tanesi gibi hayatım,
Eşsiz ama bir o kadar da yalnızım.
Hava soğuk, umutlardan uzağım,
Bir üşüten yalnızlık var, bir de sıcak kalbim.**

**Kar tanesi gibi hayatım,
Küçük bir yel eser, dağlırım.
Sensizim, duyulur sessiz çığlıklarım,
Artık yalan olmuş gerçeklere sarılırım.**

**Kar tanesi gibi hayatım,
Vaktin içindeysem de aslında ondan azadeyim.
İçimde bitmek bilmeyen arzularım, pişmanlıklarım,
Cümlelerin sonundaki üç noktayım.**

**Kar tanesi gibi hayatım,
En sonunda kış biter, eriyip giderim.
Ağlarım, içime akar gözyaşlarım,
Benden geriye kalan sadece acılarım.**

Zeynep KAYGUSUZ

BALIK BİLMEZSE HALİK BİLİR

Yağmur damlaları yavaş yavaş yerle buluşmaya başladığında Ankara'nın soğuk rüzgârı yaprakları çoktan dallarından ayırmıştı bile. Etrafı, ıslanan toprak kokusu ve yağmurdan kaçan kuşların sesleri sarmıştı adeta. Bu eşsiz görüntü insana bulamayacağı huzuru veriyordu. Soğuktan titremeye başlayan adam nasır tutmuş elleriyle kapüşonunu başına çekti ve sırlıklam olmamak adına adımlarını daha da hızlandırdı. Daha çok yolu vardı çalışmaktan harap olmuş bu adamın. Uyuşmuş olan ellerini usulca ceplerine sıkıştırdı ve başını kaldırım taşlarından kaldırıp etrafını izledi. Lüks restoranlarda gülüşüp yemek yiyen insanlar ve mağazalardan elleri poşetlerle dolu çıkan arkadaş grupları... Sonra yolun diğer tarafına baktı. Çaresizce çöpleri karıştırıp karton ve şişe toplayan adam, yollarda kâğıt mendil satmaya çalışan çocuklar... Herkes iç içe yaşıyordu. "Ama bu insanlar çevrelerine hiç bakmıyor mu?" diye yakındı kendi kendine. Omzuna dokunan bir elle düşüncelerinden koptu, irkildi ve hemen arkasını döndü. Elin sahibi onun tek dostuydu ve endişeli gözlerle kendisine bakıyordu:

- "Sonunda. Ben de her yerde seni arıyordum Kemal. "

Merakla dostunun yüzüne baktı. İçini korku kaplamıştı:

- "Kötü bir şey mi oldu? "

Adam yüzüne muzip bir gülümseme yerleştirip, Kemal'i bir köşeye çekti ve heyecanla konuşmaya başladı:

- "Biliyorsun evleneceğim. Ev almam gerekiyor ama benim senden başka kefil olacak hiç kimsem yok!"

Kemal dostunun kendisinden yardım istediğini anlamıştı ve bu durumda dostunu kıramazdı:

- "Tabii "

Aradan aylar geçti. Kemal'in güvenip kefil olduğu dostu parayı alınca kaçtığı için, parayı ödemek Kemal'e kaldı. Fakat değil bu borcu ödemek, Kemal'in yiyecek alacak parası bile kalmamıştı. Evine haciz geldi.

Evi de büyük hayallerle para biriktirip aldığı eşyaları da gitmişti artık. Bir gün çalıştığı inşaatta otururken, arkadaşlarının konuştuğu şeye kulak misafiri oldu.

- "Bu sokakta bir adam varmış. Şimdi karşıda dilencilik yapıyor. Sanırım karısı onu dolandırmış, hiçbir şeyciği kalmamış adamcağızın. "

Kemal üzülüp eline bir bardak çay aldı ve sokağa çıktı. Yerde oturan adamın yanına kadar gitti.

- "Çay alır mısınız? "

Adam yüzünü çevirdiğinde Kemal hayretler içerisinde kalmıştı. Bu aylar önce kendisini dolandıran dostundan başkası değildi. Adam pişmanlıkla başını öne eğdi. Kemal de gözlerine dolan yaşları ısrarla geri iterken çayı dostunun yanına bıraktı. Eli yavaşça cebine gitti ve az evvel aldığı ekmeği de çıkartıp dostuna verdi. Kemal'in ağzından son olarak "Afiyet olsun!" sözleri döküldü. O an anlamışlardı ikisi de gerçek dostluğu. Kemal hiçbir zaman dostuna kızmadı, kızamadı... Çünkü bütün kalbiyle şuna inanıyordu:

- "İyilik yap denize at. Balık bilmezse, Halik bilir!"

Beyzanur SUBAŞI

BİR İMKÂNSIZ TEPKİME

**Bir elementtin sen spektrumlar yansıtacaktın,
Düzensizliğinden.**

**Bunun için belki de
Sapsarı bir güneş gibi bırakarak elektronlarımı
Geçtin, gittin.**

**Neon olmak istedin,
Oysa sen neondan da güzeldin,
O soyluydu, havalıydı, ukalaydı.
Ama sen biricik sodyumumdun benim.**

**Bu sevgi, bu hasret, bu imkânsız tepkime...
Asla olamayacağız bir birleşik biliyorum.
Burada klorlar varken bana bakmazsın.
Sen ki bana hiç elektronlarımı açmazsın.
Canım, bir tanem, sodyumum benim.**

**Beherim hazır,
Elektronlarım sana ulaşmak üzere.
İyonlarımı sana sakladım, bileşik oluştururuz diye.
Çekirdeğim daha fazla dayanmaz,
El olup başka ametallere gidersen.
Gün doğuşundan güzel sevgili,
Canım, bir tanem, sodyumum benim.**

**Gün gelir unutulmuş her element.
Verdiğim yemeklere acı kattığım zaman,
Bil ki seni unutmuş olacağım.
Gel de birlikte çözünelim, ey sevgili!
Ben seni başkalarıyla tepkimeye giresin diye sevmedim ki.**

**London bağı, emülsiyon, asit mi yoksa baz mı?
Sodyum, her türlü derdimin ilacı,
Homojenin de, heterojenin de başlangıcı.
Tek umudum,
Sodyumum,
Bir gün bana koloidal aşk ile bakması.**

Esra EKMEN

KUSURSUZ ACI

Korkuyordum artık. Bazı geceler sabahlara kadar düşünüyordum. Düşündükçe de kendi dünyamın kayıpları arasına katılıyordum. Acı vardı: Canımı yakan, bedenimin ve ruhumun aşına olduğu acı. Mükemmel acı. Kafamın içinde kıyametler koparan acı.

Susuyordum. Suskunluğumun sebebi acının dilimin ucuna mühürlenmesiydi. Kaybediyordum herkesi. Yaşım küçüktü daha ama olgunluğun zirvesindeydim sanki. Her noktası ayrı işlenmiş acı, beynimi ele geçirmişti. Dört duvar arasında kalmış kalbim artık hiçbir şey hissetmiyordu. Hislerim uyuşmuştu. Zaman geçiyordu. Akrep yelkovanla yarışa girdikçe boğazımdaki düğüm artıyordu.

Kaybettiğim son insanı düşündüm. En zor olanı da oydu. En çok canımı yakan, beni en çok ağlatan... Gidesi yoktu hiç. Onu ben kovmuştum kalbimden. Zehirli sözlerimi savurmuşum yüzüne. Kalbimden kovulanı aklımdan atamıyordum.

Dedim ya acı vardı. Kalbimi tertemiz bıraktım, aklım çöp yığınına dönüştü. Gidenlerin ardında enkaz vardı, kovduklarımın ardında ise kusursuz acı... Bir süre sonra bünye alışıyor, her kafanı bozana yol veriyorsun. Artık canım acımaz alıştım diyorsun: Yanlış! Canın her zamankinden daha çok acıyor. Çünkü acının dozu artıyor. Sonra biri daha gidiyor: Korkma! Gidenin ardından gelenler de olacak. Kork! Gelenler de gidecek. Bekle... Acı göz kapaklarında, kalbine daha sonra uğrayacak.

Rutinim vardı hep. Sürekli başa saran olaylar. Fakat rutini seviyordum ben. Çünkü kusursuz acım her zaman daha farklı geliyordu. Yalnızdım. Odamda bir yatak ve kanepelerde birikmiş bir yığın tozlu kitaplarım. Tek dostum, eski sayfalı bu siyah ciltli defterim. Buna benzer yazdığım çok şey var. Mesela anılarım var. Bazı sayfalarda mürekkep izlerini dağıtan gözyaşı damlaları. Acı çekerken hızlı hızlı yazdığım, bulanık gördüğüm kâğıtları delen sözlerim.

Öfkeliydim. Kendime, kalbimden kovduğum lâkin aklımdan atamadığım adama. Sanırım öfkem, eksik yanlarımın boşlukla dolu olduğunu fark etmemdendi. Boşluktayım. Yer çekimi yoktu. İnsanlar yoktu. Gözlerini kısmış sinsi katil gibi kusursuz acı ve ben vardık. Çaresizliğimin susadığı acı, ruhumun acıktığı acı. Çırpındıkça daha çok kanıyordu yaram. Acılı sözlerimin katili ve onun ardında gizlenen aşk vardı içimde. Ben kalbimden kovduğum adama âşıktım! Âşık olduğum o güzel kalbi kırık ve paramparça bırakmıştım. Benim kalbim zaten hiç atmyordu. Küllerinden alevlenen aşkı ve acılarımın günlerim geçti. Ağlamaktan şişen gözlerim vardı artık. Olsun benim aşkıma gözyaşlarımla büyüyordu.

Ey kusursuz acılarımın, yaralı aşkımanın sahibi! Senden kalan her şeye sahip çıkıyorum. Hak ettiğim acıyı en ücra köşelerime kadar hissediyorum. Gözlerin arkada kalmasın. Çünkü ardında kalan kadının kimliğini artık: "Kusursuz acı!"dır.

-Bazı aşklar aşka ihanettir sevgili! Ben aşkıma ihanet ettim...

Betül Beyza KARAKOC

GÜNEŞSİZ MASALLAR ÜZERİNE

Yeleşini ve çorabını giymeden yataktan çıkıp kahvaltı sofrasına gitmiş bir çocuktuk bence hepimiz.

Arkası dönükken "O çoraplar giyilecek!" diyen annemizin, başının arkasında gizli gözleri olup olmadığından da şüphelenmedik değil.

Tüm arkadaşları anneleriyle birlikte misafirlige gittiği için oyuncaklarının hepsini salonun orta yerine dökmüş bir çocuk olup, çaresizliği de ilk orada tattık sanırsam.

Evcilik oynarken çamurdan yaptığımız kurabiyeleri, oyuncak evimize gelen misafirlerimize ikram edip, onları memnun etmeye çabalarken büyümeye başladı herhalde içimizdeki çocuk.

Sokağımızın kedisi de kahvaltısını yapsın diye, evin kapısının önüne süt bırakmadan çok önce öğrenmiş olmalıyız merhameti. Ya da annemiz yorulmasın diye ocakta kaynayan çorbayı, sandalyeye çıkıp karıştırırken öğrendik yardımseverliği. İlk suçluluk duygumuzu da, terliyen soğuk su içtiğimizde, çaktırmadan etrafta annemizin gözlerini ararken yaşamış olabiliriz. Ve sanıyorum ki gecenin bir yarısı gördüğümüz kâbus yüzünden uyandığımızda korkudan yorganı kafamıza kadar çekip tekrar uyumaya çalışırken ilk kez bir başımıza kaldık yalnızlığımızla.

İlk hayal kırıklığımızı da ayakkabılarımızı ters giydiğimizizin farkında bile değilken yokuş aşağı koşma cesareti gösterip, yokuşun sonuna geldiğimizde kanayan dizimizle karşılaştığımız zaman yaşamış olmalıyız. Galiba ilk fiziksel acımızı da soyulan avuç içlerimizin sızısıyla beraber tam da bu karede hissettik. Ama sonra hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp sendeleye sendeleye eve giderken ortaya koyduk hayata karşı pes etmeyen o güçlü yanımızı.

Sahi hangi ara bu kadar güçlendik biz? Ne ara öğrendik acılara direnmeyi?

En son, en sevdiğimiz çizgi filmin başlamasını bekliyorduk tarifsiz bir heyecanla. Ya da kaybolan oyuncaklarımızı arıyorduk evin içinde umutsuzca.

Öyle ya, benim kaybolan oyuncaklarım şimdi nerededir acaba? Merak ederim hep. Ne ara gitti onlar, ne ara büyüdük biz?

Akıl kârı değil büyümek. Çocukken, sokakta dondurmamızı düşürdüğümüz için ağladık. Şimdi o dondurması için ağlayan çocuklar büyüdü. Dondurmamızı düşürdüğümüz o sokaklarda ne kötülükler gördük, ne kötü insanlara rastladık. Yine de direniyoruz. Ne büyük acılara şahit olduk da, pes etmiyoruz. Gördüğü kâbus yüzünden uyanınca, korkup yorganı kafasına kadar çeken o çocuk, artık büyüdü de, sapasağlam, yıkılmaz bir duvar ördü dünyayla arasına, güvende olmak için.

Evcilik oynarken gelen misafirlerine ikramlarda bulunup onları memnun etmeye çabalarken büyümeye başlayan o çocuk artık büyüdü de, öğrendi

BUNU DA BİLİYORUM

Senin de ellerin buruşacak,
Dişlerin dökülecek anne.
Biliyorum,
Ben olgunlaştıkça, sen çocuklaşacaksın.
Her şeyimi bilen sen,
Bir gün gözlüğünü koyduğun yeri bulamayacaksın.
Bunu da biliyorum.
Hayatın sonu var, sen de gideceksin.
"Haydi, kalk kızım!" deyişini,
Ben artık kendi çocuklarıma söyleyeceğim.
Evin içinde dört dönen sen,
Elindeki baston olmadan,
Belki yerinden kalkamayacaksın.
Düşünmesi bile kötü oluyor.
O günler gelmeyecek değil gelecek,
Bunu da biliyorum.
Zaman dursa da keşke,
Hep yanımda olsan anne!

Elif BOLAT

insanları memnun etmenin aslında bomboş bir çaba olduğunu. Ve o çocuk artık büyüdü de düşüp hayal kırıklığına uğramamak için yokuş aşağı koşma teşebbüsünde bile bulunmuyor. Çünkü o çocuk artık büyüdü ve öğrendi:

İçindeki iyiliklere rağmen dışarıda kötülük olduğunu. İçindeki başlangıçlara rağmen dışarıda sonlar olduğunu. İçindeki ormanlara rağmen dışarıda yangın olduğunu. İçindeki ağaçlara rağmen dışarıda testereler olduğunu. İçindeki samimiyete rağmen dışarıda maskeler olduğunu. İçindeki umuda rağmen dışarıda yokluk olduğunu. İçindeki gerçeklere rağmen dışarıda yalanlar olduğunu. İçindeki hayatlara rağmen dışarıda ölümler olduğunu. Ama o çocuk yine de biliyor; yaşamanın, güneş parlamazken de güzel olduğunu.

Feyza Nur Erdoğan

BABAMA MEKTUP

17 Aralık 2015, Çubuk

Babacığım,

Bugün on beşinci yaş günüm. Ama hâlâ yedi yaşında gibi hissediyorum kendimi. Bu, çocuk kalmak istediğim için değil. O yedi yılımı kimseye ve hiçbir şeye değişmeyeceğim, sensiz geçen yıllarımı saymadığım içindir. Şimdi sen yoksun ya; ne umutlarım kaldı, ne hayallerim baba! Ben senin her şeyini severdim, her şeyini özledim...

Bugün annem doğum günüm diye bir sürü yiyecek hazırlamış. Yedi yıldır olduğu gibi bugün de yiyemeyeceğimi bile bile. Ben bunları istemiyorum baba. Ben seninle yemek istiyordum. Senin "Ye hadi!" diye kızışını istiyordum. Yiyemedim...

Boğazımda kaldı tüm lokmalar. Çünkü ben onları yerken sen geliyorsun aklıma, yemek yemezsem kızmak için belki yanıma gelirsin diye bekliyorum. Ama yok işte, gelmiyorsun...

Annem bugün "Benimle uyur musun?" dedi baba. "Olmaz!" deyip odama koştum. Çünkü ben sensiz uyuyamıyorum ki... Ellerin saçlarıma dokunmadan, sol tarafına, kalbinin üzerine yatmadan, kalp atışlarını dinlemeden uyuyamıyorum baba.

Uyumadan önce seni bekliyorum baba. Uyurken başucuma gelir, üzerimi örter, o hep tatlı tatlı konuşan dudaklarıyla alnımdan öperken senin sıcaklığını hissedirdim. Bilerek her gece uyuma numarası yapar, o zaman da senin gelmeni beklerdim. Başımda her gece dua edişini dinlerdim. Elimi terleyene kadar sımsıkı tutuşunu severdim. Ben mutsuzken yanıma gelir, sert bakışlarının altındaki minik çocuğu çıkartıp şebeklik yapar, ben gülmeden de başımdan ayrılmazdın. Şimdi ne sen varsın ne de beni mutlu edecek başka biri. Sen yokken nasıl mutlu olayım baba? Bu yüzden çok ağlıyorum baba. Hep sen gel güldür diye bekliyorum. Gözyaşlarım bitene kadar ağlıyorum. Çünkü sen, ben ağlarken gelip gözyaşlarımın düştüğü burnumu öperdin. Ağlayışına dayanamaz, gözlerin dolardı. Ben de senin o şefkatle, merhametle bakan gözlerine bakar, huzuru bulurdum. Peki ya şimdi ne diyorum biliyor musun baba? "Huzur ne demek?" O kadar hissizleştim artık baba. O kadar bittim, tükendim.

Seni çok severdim baba. Her yaptığını, en basitinden işten geldiğinde "Kızım!" diyerek kollarını açmanı severdim. Sırtına alıp seninle oynamayı severdim. En çok da o güzel yüreğini severdim. Sert bakışlarının altındaki inceliği severdim. Dağ gibi duruşunun altındaki yumuşaklığı severdim.

Keşke hiç gitmeseydin baba. Keşke bu gözler hiç solmasaydı ağlamaktan. Keşke bu yavrun hep seninle uyusaydı. Keşke gitmeseydin de "Babacığım!" diyerek koşan kızları görüp ağlamaklı olmasaydım. Keşke babasına bağırmanları görünce, aklıma gelmeseydin. Keşke oyuncak için ağlayıp seni üzmeseydim. Keşke yemeklerimi hep yeseydim de kızdırmasaydım. Keşke güzel kızın olarak kalsaydım. Keşke benim kahramanım olarak kalsaydın. Keşke sevdiğim ilk erkek ve son yürek olarak kalsaydın da uzaklara daldığımda sen aklıma gelip gözlerim dolmasaydı. Keşke, keşke, keşke...

Şimdi sensiz uyuyamıyorum, sensiz yemek yiyemiyorum. Sensiz, el ele tutuşup yürüdüğümüz yollarda yürüyemiyorum. Mutlu olamıyorum. Sensiz uçurtmalarım uçmuyor, umutlarım yeşermiyor, veli toplantıları geçmek bilmiyor, hayallerim bulutlarda gezmiyor. Emin ol sensiz zaman bile akıyor!

Çünkü benim hayatım senin duvarlarının üzerine kuruluydu. Senin güzel bakışlarını, güzel kalbini, seni çok özledim baba.

Güzel Yüreğinden Öpen Minik Kızın
Zühal OĞUZ

ÖLÜM GİBİ BİR ŞEY

Ay, ışığını çekerken sinesine,
Uçsuz bucaksız gökyüzünde,
Yıldızlar çekilirken kuytu köşelerine,
Karanlık, beni hapsediyordu içine.

Ölüm gibi bir şey oluyordu,
Yalnızlık, o küçük deliğimde buluyordu beni,
Bütün kimsesizliği yüzüme vururcasına,
Her gece geliyordu yanıma.

Hüzün bırakıyordu bir avuç bana,
İçimde parlayan umutlarımı söndürüyor,
Hayal dolu rüyalarımı çalıyordu benden.
Tepeden tırnağa hissettiriyordu kendisini bana.

Rüzgâra karşı yanan bir mum gibiyim karşısında,
Ben direndikçe o söndürüyor ışığımı her gece.
İnan ki çok yordu beni,
Hep eksik kalan bu hikâyeye.

Bir adım öteye gidemezken bu geceden,
Gül renginde gün doğuyor, işte ufuktan!
Unutturuyor bana karanlık geceleri,
Söküp çıkarıyor beni bu yalnızlıktan...

Sena Nur ERBOĞA

KÜÇÜK LİMON AĞACI

Müstakil bir evin bahçesinde, yan yana dikilen iki limon ağacı vardı. Mayıs ayı sonlarında açan limon çiçekleri, bütün bahçenin havasını hemen değiştirir ve insanlara baharın geldiğini müjdelirdi. Ancak limon ağaçlarından biri, diğerinden cılız ve şekilsizdi. Bu yüzden büyük ağaç her fırsatta onu küçümser ve ona tepeden bakardı. Ev sahibi de küçük boylu limon ağacından ümidini kesmiş görünüyordu. Ona göre ağaç, bu gidişle kuruyup ölecekti. Bu yüzden de onu fazla sulamaz ve bakımını yapmazdı. Günün birinde sert esen bir poyraz bir parça çiçek tohumunu bahçeye uçurmuştu. Fakat bahçenin her tarafı parsellenmiş sadece limon ağaçlarının altında yer kalmıştı. O yüzden yeni gelen çiçekler limon ağaçlarından izin istedi. Büyük ağaç iyice sinirlenerek:

-Böyle bir şey asla mümkün olamaz, diye fırladı. Biz kuru kalmayı pek sevmeyiz. Eğer dibimde çoğalırsanız, suyum emip beni kurutursunuz.

Aslında büyük ağacın çekindiği başka bir şey vardı: Çiçekler rengârenk açtığında, limon ağacının sarıya çalan beyaz çiçekleri sönük kalacak ve bahçe sahibinin gözündeki değeri azalacaktı. Büyük limon ağacının küçümsediği küçük ağaç büyük ağacın söylediğini pek uygun bulmadı. Küçük limon ağacı:

-Sizlerle birlikte olmak, bana mutluluk verir, dedi. Ama büyük ağaç bu karardan hiç hoşlanmamıştı. Limon ağacı altında filizlenen tohumlar, birkaç hafta içinde cennet çiçekleri gibi açıp, bütün bahçeyi sardılar. Kısa süre sonra mis gibi kokular yayılmaya başladı. Bahçe sahibi kokunun nerden geldiğini araştırırken, davetsiz misafirleri bularak hayrete düştü. Bahçe sahibi çiçeklerin güzelliğini devam ettirebilmek için sabahları erken kalkıyor onları en kaliteli gübrelerle besleyip, suluyordu. Aynı zamanda küçük limon ağacı bu suları çiçeklerle birlikte içiyor ve büyüyordu. Çiçekleri sevgiyle kucaklayan küçük limon ağacı civarın en büyük ağacı haline gelmişti. Şimdi küçük ve yalnız kalmış olan limon ağacı ise, komşusuna duyduğu kıskançlıkla için için kuruyordu.

Berk BENLİ

KEDİ

Evcil hayvanlar içinde en yaygın olanı, en çok sevilenleri arasındadır. İnsanlara türlü faydaları dokunması, kedinin ilk evcilleştirilen hayvanlar arasında yer almasını sağlamıştır. M.Ö. 3000 yıllarında eski Mısır'da kedinin evcil hayvan olarak yaşadığı bilinmektedir. Tarımın çok geliştiği Mısır'da kediler, tahılı fare ve kuşlardan korumak için kullanılmaktaydı.

Kedi omurgalı hayvanlardandır ve etoburdur. Son derece çevik hareketler yapmaya elverişli bir vücut yapısı vardır.

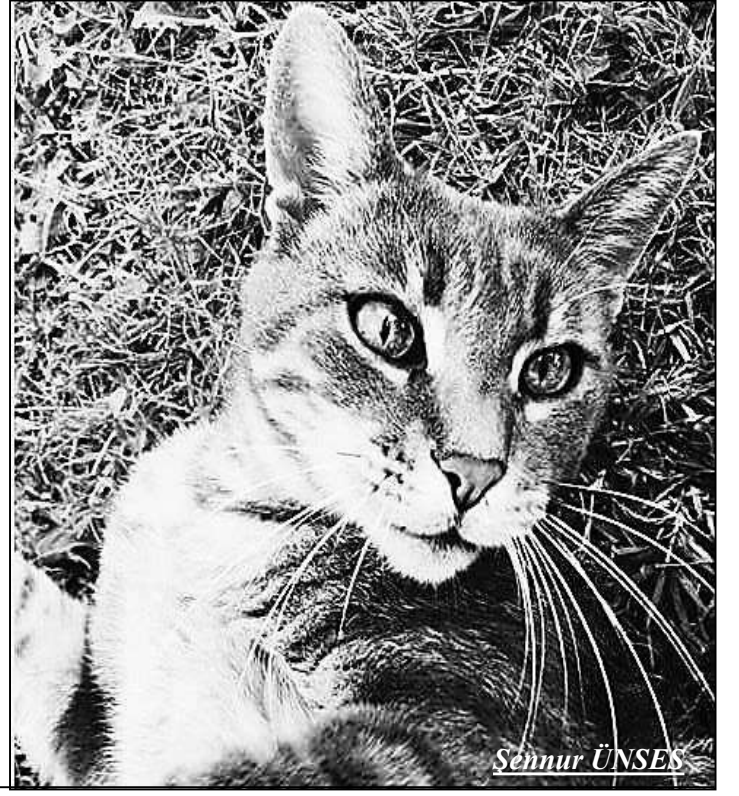
Kedilerin gözü türlü renklerde olur. Hatta iki gözü birbirinden ayrı renklerde olan kediler de vardır. Kedi az ışıkta başka hayvanlara göre daha iyi görür. Ama bazılarının sandığı gibi zifiri karanlıkta görmesine imkân yoktur.

Gecenin karanlığında bir yere çarpmadan yürümelerini sağlayan şey bıyıklarıdır. Bıyıkları çok hassastır. Kedi, karanlıkta bıyıklarını öne doğru uzatır. Bıyıkların cisme en hafif dokunmasında bile, ona karşısındaki engeli haber verir.

Ön ayaklarında beşer, arka ayaklarında dörder parmak bulunur. Tırnakları çekili olduğu zaman, kedi hiç gürültü yapmadan, yumuşak adımlarla gider ve avına yaklaşır. Avını yakalamak istediği zaman tırnaklarını çıkarır.

Ağzında otuz tane dişi vardır. Öndeki kesici dişler kedinin en ufak dişleridir. Azı dişleri bunlardan çok daha büyük ve gelişmiştir.

Safiye ÖZBAS

HAYALET ARABA

Bu olay Kayseri'nin Bünyan ilçe sınırları içerisinde yaşanmıştır ki olayın kendisi Alfred Hitchcock'un meşhur korku filmlerini bile çok gerilerde bırakacak kadar tüyler ürpertici.

Aslen Bünyanlı olmayan, politikayla uğraşmış ve hâlen Kayseri'de yaşayan bir işadamı, Bünyan sınırındaki bir benzin istasyonuna girer. Lokantaya oturur ve bir şeyler yer içer. Sonra yürüyüş mesafesindeki Bünyan'a gitmek için lokantadan çıkar. Ancak dışarı hem zifiri karanlıktır hem de dışarıda korkunç bir kar, tipi fırtınası başlamıştır. Benzin istasyonuna yaklaşık üç yüz metre mesafedeki, Bünyan'a dönüş yolu kenarına varır. Oradan geçen bir arabaya binip, Bünyan'a ulaşma derindedir. Fırtına daha da şiddetlenir. Adam birkaç adım ötesini bile görememektedir. Gelip geçen bir araba da yoktur.

Nihayet karanlıklar içerisinde, hayalet gibi yavaş yavaş yaklaşan bir arabanın iki farını fark eder. Arabanın, tam önünde yavaşlamasıyla birlikte hemen arka kapıyı açar ve arabaya biner. Kapıyı kapatır, araba yeniden hareket eder. İçeridekilere merhaba demek ister. Ama o da ne? Arabada kimse olmadığı gibi, direksiyonda da kimse yoktur. Birden paniğe kapılır. Korkuyla hemen arabadan atlayıp koşarak oradan uzaklaşmak ister ama hem araba hızlanmış hem de korku ile dizleri bağlanmış, hareket edemez hale gelmiştir. Araba keskin bir viraja doğru yaklaşır. Adam dua etmeye başlar. Tüm günahları için tövbe eder. Arabayı durdurması için Allah'a yalvarır. Tam bu esnada, pencereden bir el uzanır ve direksiyonu kıvrarak, sert virajdan arabanın doğru yola dönmesini sağlar. Her tehlikeli dönemece yaklaştıkça, Allah'a yalvarış ve yakarışı artar ve her seferinde de bir el dışarıdan uzanıp direksiyonu çevirir. Sonunda kendini biraz toparlar, ayaklarını kimildatır.

-Ya Allah kuru beni, deyip kapıyı açmasıyla birlikte, kendisini arabadan dışarı atar. Birkaç takla attıktan sonra şarampolde kendisine gelir. Defalarca üç İhlas bir Fatıha okuyarak, Bünyan'a yürüyerek ulaşır ve bir kahvehaneye girer. Üstü başı ıslak ve şok haldedir. Kendisini tanıyanlar onu hemen sobanın başına alırlar. Eline bir çay verirler. Bir müddet sonra kendisine gelip, sesi titreyerek, başına gelen doğaüstü ve korkunç olayı anlatır. Olayı dinleyenler inanmak istemeseler de anlatan kişinin akli başında ve toplumsal sorumluluk taşıyan bir pozisyonda olduğunu bildiklerinden, herkeste derin bir sessizlik oluşur. Yaklaşık yarım saat sonra, aynı kahvehaneye Koyunabdal köyünden iki kişi girer. Bir masaya oturur ve iki bardak çay söylerler. Bu arada, gelenlerden birisi, diğerine şunu söyler:

-Hasan Yıldız baksana! Şu sobanın başında oturan şaşkın, bizim araba yolda kalınca, biz arabayı iterken, arabaya binip inen kişi değil mi?

Sıddıka Nur ÇITAK

OYSA BİZ DE ÇOCUĞUZ

Yeni nesil çocuklarız biz;

Taso nedir, torpil nedir, bilmeyiz.

Aşure yapıldığında,

Konu komşuya dağıtmak nedir, bilmeyiz.

Bilmeyiz biz okuldan

Güle oynaya gelmeyi.

Servislerde büyüdük çünkü.

Yeni nesil çocuklarız biz...

Kaset, plak derlerse;

Ne alaka, der geçeriz.

Disket nedir, onu da

Kulaktan duyma biliriz.

Çamurdan pasta değil,

Hamurdan şekil yaptık biz.

Dokunmayız öyle çamura, toprağa;

Belki de bu yüzden atamadık,

Nereye gitsek kötü enerjimizi.

Yeni nesil çocuklarız biz;

Bilmeyiz horoz şekerinin verdiği sevinci.

Biz her zaman bulduk çikolatayı, pastayı.

Hiç yokluğunu bilmeden, hissetmeden,

Babamızın bakkaldan gelişini,

Dört gözle beklemeden.

Olmadı değerli oyuncaklarımız,

Teknolojiyle büyüdük biz.

Bisiklet yarıştırmadık mahalle aralarında arkadaşlarımızla,

İnternette sürdürdük; bisikleti, arabayı,

Hiç düşmeden, yara bere almadan.

Çünkü biz; yeni nesil çocuklarız.

Feyza Nur KOC

YAŞ ON YEDİ

Yaş on yedi, yolun çeyreği.
Ama sorsan hâlâ küçük bir kız çocuğu gibi,
Sesinizi yükseltirseniz kırılacakmışım gibi,
Kolumu sertçe tutarsanız korkacakmışım gibi,
Elimdeki pamuk şekeri alırsanız ağlayacakmışım gibi,
Hâlâ düştüğümde kanayan dizime bakıp bakıp üzülecekmişim gibi,
Uyurken annem yanımda olmadığına sanki karanlıkta kaybolacakmışım gibi.

Yaş on yedi, yolun çeyreği,
Ama hâlâ beş yaşında gibi!

Ecem Sena BAL

Rozalin ÖZAY

GARİP

Güneş doğmuştu, yine yalnız uyandı. Duvarları çatlamış, dağınık, küçük odasındaki yuvarlak masasına oturdu. Üç beş zeytin ve ekmek parçası ile kahvaltısını yaptı. Güneş vuran penceresine doğru yöneldi, perdelerini yavaşça açtı. Uçuşan kuşları, sırtlarında kocaman çantalarıyla minik birer kaplumbağa gibi gözüken sevimli çocukların okula gidişini, işlerine yetişme çabasındaki babaları bir süre izledi.

Çocukluğunu düşündü: Annesinin beslenme çantasını hazırlayıp boynuna takması, babasının işten dönüşünde elindeki poşetleri almak için önüne koşuşu, mahalle arkadaşları ile evlerin ziline basıp kaçmaları... Şimdi ne annesi ne babası ne de arkadaşları vardı yanında. On dört yaşında iken trafik kazasında kaybetmişti ailesini. Hurdaya dönmüş araçtan ufak tefek sıyrıklarla bir tek o kurtulmuştu. Geriye sadece şimdi oturduğu küçücük gecekondu kalmıştı.

Yıllarca küçük yaşından itibaren arabaların camlarını sildi, mendil sattı, araba boyadı. Artık büyümüşü, yüzünde yalnızlığın bıraktığı izlerle birlikte aile özlemi iyice artmıştı. Çok özlüyordu çok: Annesinin kokusunu, babasının kızmalarını, sıcak yuva ortamını... Neyse, dedi ıslak gözleriyle. Ve perdesini kapattı. Tam koltuğuna oturacakken bir ses duydu.

Kapıya doğru yönelip açtı. Karşısında kimseyi bulamadı. Kapıyı kapatacakken aşağıya doğru baktı. Küçük bir köpek yavrusu gördü. Gülümsedi. Uzun zaman sonra ilk kez gülümsedi. Bu köpek çok tatlıydı, bir o kadar da aç. Anlamıştı küçük köpeğin aç olduğunu.

Hemen evden bir dilim ekmek getirdi, verdi. Sevimli köpek ekmeği alır almaz kuyruğunu sallayarak uzaklaştı. Bakakalmıştı arkasından:

- Ne iyi oldu da geldin! Uzun zaman sonra ekmeğimi paylaşacak birini buldum, dedi mutlulukla. Sonra içeri girdi. Vaktini geçirdiği kitabı eline alıp okumaya başladı. Uyuyakaldı koltuğunda yine elindeki kitabıyla.

Sabah olmuştu. Kalktı hemen açtı kapıyı, uzattı başını sağa sola. Yine gelirse diye bekledi o köpeği. Duymuştu sokağın başından sesini. Bir süre sonra da kendi gözüküyordu minik tatlı şeyin. Gözleri parladı hemen koşarak önüne gitti. Soğuktan çatlamış, buz gibi elleriyle okşadı köpeği. Baktı ki minik şey de üşümüş hemen eve aldı onu. Bıçak açmayan ağzı hiç susmamıştı, gün boyunca. Tüm dertlerini anlattı köpeğe. İsim bile koymuştu: Garip. Belli ki onun da kendisi gibi kimsesi yok diye. Sonra devam etti anlatmaya ama güneş batıyor, hava kararıyordu. Penceresinden başını uzattı, dışarıya da çok soğuktü. Nasıl bırakabilirdi bu minik köpeği sert rüzgârın kollarına? Sordu ona:

- Garip, bundan sonra bu gecekondudaki duvarları birlikte paylaşalım mı?

Garip tatlı tatlı güldü. Onlar artık birlikte yaşayacaklardı. O geldi geleli evde şu zamana kadar olmayan huzur, mutluluk, umut doğmuştu. Kendisi derdini anlatıyor, Garip dinliyordu. Çok iyi anlaşıyorlardı.

İrem KARAKUS

GÜNEŞİN DOĞUŞU GİBİ

Gülüştü turuncu sevgilim,
Sana geldim.
Yüzünün meltemi kalbime vurdu,
Gözlerinde kayboldum, beni kirpiklerinde arar mısın?

Ne dalgalar gördüm,
Ne denizlerde boğuldum,
Ah, bir bilsen nasıl yoruldu!
Ellerimden tutar mısın?

Karanlık yerlerden geliyorum,
Rüzgâr değdi, saçlarım dağıldı,
Sen toplar mısın?

Soğuk sular da yandım,
Biraz eksik biraz da kimsesiz kaldım,
Pembe düşleri siyaha boyadım, sattım da geldim.
Rüyasız uykulardan uyandım, kalktım da geldim.
Elleriniz yüzümü yıkar mısın?

Bedenimi bıraktım, ruhumu söktüm de geldim.
Ruhumu pamuklara sarıp saklar mısın?
Tuz döküldü yaralarım, iyileşemedim.
Bana elleriniz bakar mısın?

Ve sana geldim sevgilim,
Beni yüreğinde ağırlar mısın?

Sevilay AKTAŞ

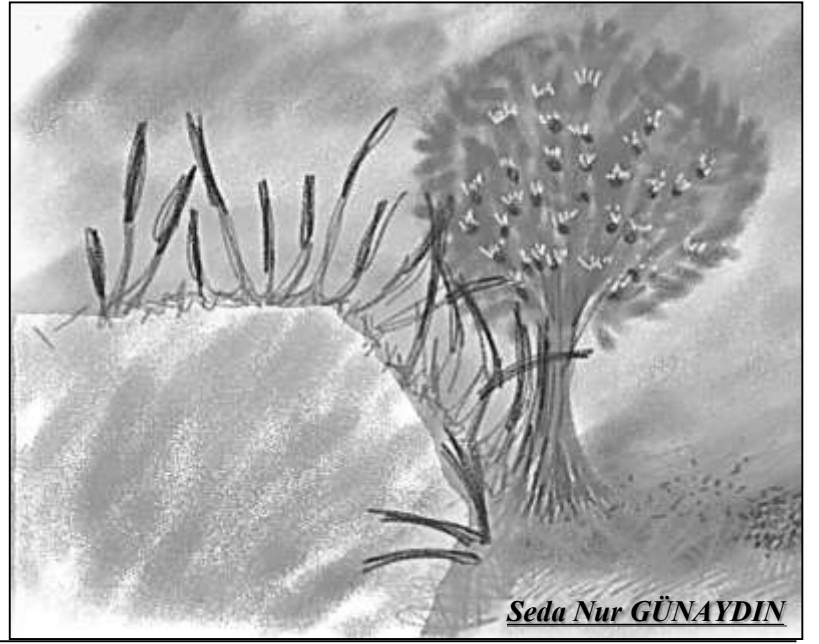
HAYAT

Hayat filmlerdeki gibi midir? Başkahraman ölür ve film biter. Aslında hayat filmin kendisidir. Bu filmde başkahraman biziz. Öleceğiz ve film bitecek. Film bitince mi? İşte o zaman gerçek hayat başlıyor.

Film öyle veya böyle bitiyor elbette. Lakin asıl önemli olan nasıl bir filmde oynadığımız ve bu filmdeki rolümüz. İnsanlar bizi bunlara göre yargılayacak. Sevecek ya da sevmeyecek. Bu belirleyecek hayattaki konumuzu. Elbette ölecek herkes. Nasıl bir hayat yaşadığıdır önemli olan. Ölüm insan için vardır. Aynı zamanda insan da ölmek için var olmuştur. Bu iki varlık birbiri için var olmuşken kim kaçabilir ki ölümden? Zaten ölüm dediğimiz şey gerçek hayata doğum değil midir? Aslında hayatın bitişi yerine başlangıcı değil miydi ölüm?

Rüyadan uyanır gibi ölüyoruz. Rüya bitiyor ve gerçek hayata uyanıyoruz. Peki birkaç saniyelik rüya veya birkaç saatlik film için hangi hayat mahvedilmeye değer ki?

Feyza İŞİK

HABERİN VAR MI

**Peptit bağı koptu artık
Aminoaside doğru aktık
Radikallere biz yollandık
Proteinden haberin var mı?**

**Glikoz ,fruktoz ,galaktoz
5 karbonlu eder sükroz
Aslında aynı şey sakkaroz
Karbonhidrattan haberin var mı?**

**Gliserollere bağlandık
Trans yağda duraksadık
Doymamış yağlara battık
Yağlarımdan haberin var mı?**

**Tek hücreliyse geçirir mitoz
Çeşitlilik varsa kesin mayoz
Allah'ım lütfen bu oyunu boz
Bölünmeden haberin var mı?**

**Bakteri geçirir konjugasyon
Mayozda oluverdi varyasyon
Mitozda varsa çeşitlilik: Mutasyon
Of, yine bozuldu konsantrasyon**

**İşıksız olmaz fotosentez
Işıktan korkar kemosentez
Hoca bize hazırlattı bir tez
Yanlışlarımdan haberin var mı?**

**Havadaki tek memeli yarasa
Biyolojinin kolay bir yolu olsa
Biraz da hoca kolay sorsa
Yanlışlarımdan haberin var mı?**

Burak UNCEL

KARARSIZLIK

Kimi zamanlar, kendimizi kararsızlığın merkezinde buluruz. Yaşadığımız çelişkiler bizi derin bir bilinmeze sürüklerken, bildiğimiz ya da bildiğimizi sandığımız topraklarda kayboluruz. Kaybolduğumuz bu topraklarda kararsızlık tıpkı güçlü bir aslanın en yalnız anında etrafını saran sırtlanlar gibi bizi avucunun içerisine alır.

Nasıl hareket edeceğimizi bilmediğimiz için düz yollarda bile düşüp dururuz. Mantiğimle mi karar vermeliyim yoksa duygularıyla mı? Kaçmalı mıyım yoksa savaşıp direnmeli miyim? Zihnimizin içerisinde dönüp duran bu sorular bizi bazen çıkmaz sokaklara sürüklerken bazen de bizi gerçek bir aydınlığa götürüyor.

Bizi iyi ya da kötü bir sonuca ulaştıran bu soruları neden zor yanıtıyoruz, peki? Karar vermek için bu kadar zorlanmamızın nedeni kendimiz olabilir miyiz? Bizim adımıza biri karar verirse bu çelişki yok olur. Zira kişi en çok kendi adına karar verirken zorlanır. Pişman olmaktan korkar ve bu pişmanlığın nedeninin kendi kararları olmasından korkar. Bir başkası onun adına karar verirse bunun sorumlusu odur, suçtaki en büyük pay ona aittir. Yalnız başımıza aldığımız kararların sorumluluğu bize aittir. Ve aslında bizi korkutan şey bu sorumluluğun altından kalkamayacak olmamızdır. Kararsızlıklarımızın sebebi kendimize biçtiğimiz sorumlulukları üstlenmeyip verdiğimiz kararlardan pişman olmamızdır.

Elif TANRIÖVER

Sevgili Kayınço,

18 Aralık 2015, Çubuk

Yaşça benden küçük olmana rağmen sana bu mektubu yazmak istedim. Hem yeni yılını kutlayayım hem de sana geçmişte bana çektirdiklerin için bir sitem edeyim, dedim.

Kayınço, bacınla evlenmek istediğim zaman bize çektirdiklerini hatırlıyor musun? Şahsen ben hiç unutamıyorum. Peki, ablanla sinemaya gittiğimizi aileme söyleme diye yüz elli lira mı istenirmiş ya? Ya da ablanla pastaneye her gidişimizde sen niye geliyordun? Senin tek kişilik hesabın, ablanla benim çift kişilik hesabımızdan fazla geliyordu.

Ama neyse önemli değil, ablan için hepsine değer! Şimdiden yeni yılın kutlu olsun kayınço!

En sevdiğin enişten

Eray ATAOL

7

UMUT

Hayaller koşuyordu bir umudun ardında. Geçmiş duruyordu geride ve elbet gelecek bekliyordu ileride. Ancak karanlıktı, hayalleri siyaha boyayacak kadar net ve acımasızca.

Kara bulutlar toplandı canların etrafında. “Ya can, ya can!” diyorlardı adeta. Sonra susuyorlardı. Sessizliğin sesi gibi işliyordu derinlere. Yakıyordu, acıtıyordu. Bir çölün ortasında donarak ölmeye benziyordu. Nokta kadar yakinken, ünlem oluyor, vurguluyorlardı hayatı. Ardından simsiyah gecelere karışıyor yok oluyorlardı. Sonu olmayan bir uçuruma itiyorlardı yokluğu. Düştüğçe düşürüyor bir süre sonra düşmeye alıştıyorlardı. Bir hedefin olmayıştı işte bu. Sarpa saran bir hayattı. Derinin de derini, çıkmaz bir sokaktı.

Kara bulutlar yağmura dönüşüyordu. Her bir damla bin oluyor zehir misali işliyordu tene. Ruh bedene ağır geliyor, feryat ediyordu. Acı sona ermez sanıyordu. “Ey sabır!” diyordu. “Ya sabır!” Ve sadece bekliyordu. Gücünün tükenmesinden korkuyor, attığı her adımı karanlıktan kurtulmak, varsa aydınlığa kavuşmak için atıyordu. Merak ediyordu. Sonunu gerçekten merak ediyordu. Kurtuluş var mıydı? Bulutlar yerini ne zaman güneşin dans eden sıcaklığına bırakacaktı? Asıl soru şuydu: Kara bulutlar ardında bir güneş var mıydı?

Bırakmayacaktı kara bulutlar yerini güneşe. Bu yağmurun ardından gökkuşağı çıkmayacaktı. Dinmeyecekti bu fırtına. Sessizlik sağır edici çığlığını atmaktan vazgeçmeyecekti. Ve umut bir daha asla gelmeyecekti.

Düşünceleri bu yöndekeyken fırtına hızlandı. Şimşekler çakmaya, ortalık iyice karışmaya başladı. Etraf simsiyahtı. Gözün alışamayacağı, göz gözü görmeyecek kadar siyah.

Tam da o anda bir yıldırım düştü üzerine. Yığıldı tüm umutlar yere. Bitti diye söylendi. İşte geliyordu Azrail! İşte geliyordu ölüm! Derken kara bulutlar dağılmaya başladı. Karanlık yerini ansızın beliren bir huzura, maviye bıraktı. Ardından belirdi gökkuşağı. Güneş sardı tenini. Mutluluğa kavuştu gözleri. Umut geldi geri. Acılar sona erdi. İşte her karanlığın ardında bir gökkuşağı var idi.

Esmâ Nur KOCATAS

ÇAKALCA PLAN

Dünyanın en güzel ormanında,
Nice hayvanın yaşadığı bir arada,
Vaktinde çakalın bir tanesi gezinir durur,
Kendinden daha güçlülere bakar, efkârlanır.
Oysa pek de hoş görünür diğer arkadaşlarına,
En azından farklıdır onların nazarında.
Şahane yelesiyle kükreyen aslanları görünce;
Daha bir sarsılır, üzülür kendince.
“Ben neden böyle değilim?” diye feryada başlar,
İçini bir nefret, öfke kaplar.
Büyük çukurlar kazarak hazırlar kapını,
Amacı avlamaktır aslanı.
Oysa o da pek severdi çakalı.
Güvenir ona, yemeğini paylaşırdı,
Zaten ormanlar kralına da bu yakışırdı.
Ama kıskançlık sarmıştır bedenini bir kere çakalın,

Geceleri uyuyamaz, planlar yapar karanlığında ormanın.
Ormanlar kralı uyanınca büyük bir et parçasını bulacaktı,
Bu et parçası kapanın üstünde duracaktı.
Çakal heyecanla beklemeye başlar,
Aslan eti görünce pek sevinir ve ete koşar.
Ama sonu hüsrân aslanın,
Birden bulur kendini içinde karanlığın.
Bu da yetmezmiş gibi bacağı da kırılmıştır,
Bunu yapsa yapsa başka bir orman kralı yapmıştır.
Ama aslan yanılmıştı işte, bunu yapan çakaldı,
Aslanın içini büyük bir hayal kırıklığı kapladı.
Bacağına acısı zamanla durur,
Ama aslanın yüreği bu işe fena burkudur.
Diğer hayvanlar da çakala düşman olur,
Sonunda çakal yaptığına pişman olur.
Gider aslandan özür dilemeye,
Ama ne fayda, giden bacak geri gelmeyince!

Neslihan GÖZMEN

SEVGİ

Hayatta kendinden verebileceğin en kıymetli şeydir sevgi. Paylaşımı en güzel olanı, paylaştıkça çoğalanıdır. Sevgi insanın içindedir çünkü. Var olmadıkça paylaşamazsın ve öyle bir nimettir ki paylaşmadıkça çoğalmaz. Bir bakışta, bir cümlede, bir kitapta bulabilirsin sevgiyi. Belki de bir iç çekişte.

Hiç sevgiyle bakan gözle sevgisiz bakan bir olur mu? Sevgiyle yazılan bir kitap hiç kötü olur mu? Sevgi değdiği her şeyi güzelleştirir. Şunu kesin bir dille söyleyebilirim ki:

“Güzel olan her şeyde bir tutam sevgi vardır.” Şunu da ekleyebilirim ki ‘Dünyayı güzellik kurtaracak.’ Sevginin olmadığı bir yerde güzellik olmayacağı gibi, güzelliğin olmadığı bir dünya da olamaz. Eğer yaşıyorsak ve her seferinde aynı heyecan ve hevesle nefes alabiliyorsak, hepsi sevgidendir.

O, bazen bir şarkı sözünde denk gelir sana, bazen bir paragrafta. Ama hep aynı şeyi hissedersin. Ya bir çift gözde bulursun onu ya da annenin kokusunda. Ama hep aynı yerinde bir ağırlık hissedersin: kalbinde. Ve bir anda güzelleşir dünyanın, güzelleşir kalbin. Sen güzelleşirsin. Ve unutmaz: “Dünyayı bu güzellik kurtaracak!”

Aysegül KÜCÜK

İMTİYAZ SAHİBİ

Selvet GÜRDAĞ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Yıldız AKSU

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ali ALTUN

GÖRSEL DANIŞMAN

Büşra Akkoç DERE

YAYIN KURULU

Havva BAL

Sibel SAĞLAM

Figen CANÖZ

Halil YILDIZ

OKUL ADRES TELEFON

MELİHA HASAN ALİ BOSTAN ÇUBUK FEN LİSESİ

Yıldırım Beyazıt Mah. Ağrı sok. No 3 Çubuk / Ankara

0312 837 92 72